

stillede Forslag. Dette gaar, som sagt, ikke ind paa nogen Detail; det gaar kun ud paa at give en rund Sum til Udredelsen af Udgiften til de opførte Postler, men det er dog tillige antydet, at Hærloven ikke maatte suspenderes for andre Bestemmelser's Vedkommende end saadanne, der ikke vedrøre selve Indretningen af Hærens Kadret. Forslaget er naturligtvis i det Hele aldeles midlertidigt, idet det kun tager Hensyn til det kommende Finantsaar, og det er heller ikke paatænkt derved at gjøre en Forhøielse af Lønningen for nogen Del af Mandstabet mulig. Dette bemærker jeg i Anledning af en Ytring i min trykte Motivering, for at denne ikke skal misforstaas. En Lettelse for Mandstabet vil derimod indtræde, naar man undlader at indkalde Forstærkningen, og da jo hele Udvalget har stillet Forslag i den Retning, har jeg det bedste Haab om, at denne Indkaldelse heller ikke vil finde Sted. Hvis endvidere Reserven ikke bliver indkaldt i dette ene Aar, vil der ogsaa derigjennem opnaas en Lettelse for Mandstabet. Hovedbesparelsen skulde imidlertid indtræde derved, at Dvelfestiden forkortedes. Jeg har ikke paapeget nogen bestemt Indskrænkning i saa Henseende, men det er min Mening, at der vilde være en Mulighed for at forkorte Dvelfestiden for en stor Del af Mandstabet, naar man vilde gaa ind paa, hvad man ikke vilde tillade, da man vedtog den nu gjældende Hærlov, nemlig at de, der vilde, at de kunne, hvad man vil lære Mandstabet, skulde kunne gaa hurtigere gennem Dvelfestadierne. Det er dette, man har kaldt Duelighedshensynet, og hvis man vilde lade det gjælde, tror jeg som sagt, at Dvelfestiden maatte kunne forkortes for ikke saa. Vi have jo her i Landet disse Skytteforeninger, og dersom Pengene til dem ikke ganske blive udgivne til Nytte, maa det antages, at en Del af det unge Mandskab vil være i Stand til hurtig at kunne gjenngaa de Skydeøvelser, der bestaa i Enkeltmandskydning efter Maal. Imidlertid har jeg ikke villet gjøre Forslag om, hvorledes Alt dette skulde kunne indrettes, thi dertil har jeg ikke den fornødne Indsigt, og det er Noget, som heller ikke Rigsdagen vil kunne paatage sig. Der maa i den Henseende gives Ministeren en større Myndighed, naturligtvis under hans Ansvar og imod Redegjørelse gennem Regnskaberne om, hvorledes hver af disse Postler er anvendt. Det, der bevilges, maa altsaa betragtes som en rund Sum, af hvilken der skal udredes dels de faste Udgifter, dels de kalkulatoriske Udgifter, der ere en Følge af Bestemmelserne i Hærloven, skjøndt disse Bestemmelser ikke udføres i deres fulde Udstrækning. Ved dette Forslag, der kun vedrører et enkelt Finantsaar og en enkelt Udgift til Hærvæsenet, har jeg søgt at virkeliggjøre, hvad jeg, den Gang Hærloven laa for, i Forbindelse med flere andre Rigsdagsmænd foreslog som det Almengjældende. Den Gang indbragte jeg og tre andre Rigsdagsmænd nemlig

Forslag til en anden Affattelse af Hærloven, og det, der her foreligger, er en for et enkelt Aar gjældende delvis Anvendelse af det samme Princip, saaledes at det altsaa ikke er noget nyt Standpunkt, jeg her indtager. Hvorledes det nu end gaar med dette Forslag, har jeg dog det Haab, at vi gennem de Erfaringer, vi have haft, ville komme til at se, at det at have en Hærlov, vedtagen under visse bestemte Forhold, er noget høist Uheldigt, naar Forholdene verkle. Under hvilke Omstændigheder blev den gjældende Hærlov vedtaget? Var det ikke politiske Grunde, som vare det Regelgivende den Gang? Jeg tror, at Enhver, der kjenner Situationen, som den den Gang var, vil indrømme dette, og jeg tror, at Mange have ladet sig lokke ind paa at gaa med til en Hærlov, som Enhver maatte sig sig selv oversteget, hvad der med Billighed kunde fordres til Hærvæsenet i Tidernes Løb under sædvanlige Forhold. Grunden var naturligtvis den, at den Mand, der forelagde Hærloven, tillige, om jeg saa maa sige, optraadte som Guldmager, idet han stillede 20 Millioner Rd. i Udfigt. De bleve desværre borte, men Hærloven blev vedtagen, og nu bære vi Følgerne deraf. Jeg haaber, at den Tid ikke skal være fjern, da man udvider den Bestemmelse i den gjældende Hærlov, at Ministeren kan gjøre Undtagelse fra visse enkelte Bestemmelser, saaledes at man paa en meget nemmere Maade end den nuværende kan komme bort fra saadanne tvingende Bestemmelser, der kunne føre vort Lands Undergang med sig. Hvorledes Alt dette skal kunne ske, er imidlertid Noget, der vil være at afgjøre under Hærløvens Behandling, og jeg skal altsaa efter de Forhold, hvorunder jeg her taler, indskrænke mig til disse Bemærkninger angaaende det første af de Ændringsforslag, jeg har stillet.— Med Hensyn til det andet, nemlig det under Nr. 68, skal jeg bemærke, at jeg altid har været imod, at man har disse uhyre store Beholdninger af Munderingsfager. Naar man huster sig rigtig om, vil man erkjende, at det er af de Skatte, som Møl og Rust kunne fortære og Lyvehaand rane, og begge Dele ere ffete. Der er jo i sin Tid stjaalet dygtig af disse Munderingsfager, og der er ligeledes fordervet Meget, ikke at tale om, at der af og til er folgt store Beholdninger, til hvis Salg almindelige Menneffer ikke have kunnet se nogen anden Grund end den, at de skulde sælges. Hele dette Munderingsvæsen er efter min Overbevisning kun et Svælg at kaste Penge i. Dette Forslag tager kun Hensyn til et enkelt Aar, og det gaar derhos ud paa at lade en Sum af 7,000 Rd. blive staaende, fordi der maaffe kan være en eller anden Post, som, hvad jeg ikke kan overse, kunde være nødvendig for Ministeren, og jeg agter ikke at paaføre den høitagtede Minister Forlegenheder ved disse Forslag. Det er min Overbevisning, at vi, dersom vi skulde komme til en mere folkelig Hær end den, vi have, ogsaa maa komme til det Prin-